

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1320/2016
17.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА а.д.о. из ..., чији је пуномоћник Зоран Илкић из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирјана Алексић, адвокат у ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5654/14 од 14.04.2016. године, у седници одржаној 17.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5654/14 од 14.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П. 292/13 од 18.06.2014.године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име регреса исплаћене штете плати износ од 8.359.539,56 динара са законском затезном каматом на износе који су ближе наведени у овом ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког износа па до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Другим ставом изреке, одбијен је приговор пресуђење ствари, а трећим ставом изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 262.795,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5654/14 од 14.04.2016. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у првом и трећем ставу изреке тако што је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име регреса исплаћене штете исплати износ од 8.359.539,56 динара са законском затезном каматом и то на износ од 500.000,00 динара од 02.06.2010.године до исплате, на износ од 500.000,00 динара од 03.06.2010.године до исплате, на износ од 935.415,65 динара од 05.06.2010.године до исплате, на износ од 2.000.000,00 динара од 19.04.2011.године до исплате, на износ од 1.000.000,00 динара од 20.04.2011.године до исплате, на износ од 1.000.000,00 динара од

22.04.2011.године до исплате, на износ од 1.000.000,00 динара од 28.04.2011.године до исплате, на износ од 1.241.434,30 динара од 06.05.2011.годне до исплате и на износ од 182.689,64 динара од 11.08.2011.године до исплате. Другим ставом изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 201.195,40 динара, а на име трошкова другостепеног поступка износ од 181.195,40 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, и погреше примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде.

Предмет тужбеног захтева у овој парници је исплата регреса штете коју је тужилац накнадио Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Дирекција покрајинског фонда из Новог Сада, а по правноснажној пресуди Трговинског суда у Новом Саду П.884/06 од 03.04.2007.године. Овом пресудом обавезани су као тужени, овде тужилац и ББ, овде тужени, да поменутом Фонду, као тужиоцу, солидарно исплате износ од 4.226.804,10 динара, на име исплаћеног и капитализираног износа инвалидске пензије коју тужилац исплаћује оштећеном у саобраћајном удесу, са законском затезном каматом. Овом пресудом је утврђено да је инвалидност оштећеног ВВ последица саобраћајног удеса од 12.11.1998.године који је скривио тужени ББ, због чега је и осуђен правноснажном кривичном пресудом. Овде тужилац, као солидарни дужник је дана 10.08.2011.године досуђени износ накнаде штете исплатио повериоцу Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Дирекција покрајинског фонда из Новог Сада, а по споразуму о начину исплате износа досуђених правноснажном пресудом Трговинског суда у Новом Саду.

Прихватајући наводе туженог да је ВВ у инвалидску пензију отишао услед повреде на раду, као то стоји у решењу о признавању овог права, првостепени суд је одбио тужбени захтев закључујући да тужилац није доказао узрочно последичну везу између инвалидности оштећеног ВВ и штетне радње туженог, саобраћајне незгоде, односно да је инвалидност последица повређивања у саобраћајном удесу који је скривио тужени.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца, преиначио првостепену пресуду усвајањем тужбеног захтева, оцењујући да обавеза туженог, као лица одговорног за насталу штету произилази из садржаја одредби члана 87. Закона о осигурању имовине и лица, важећем у тренутку саобраћајног удеса.

Оцењујући наводе ревизије туженог, Врховни касациони суд налази да се наведени закључак другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права.

Наиме, обавеза туженог на исплату потраживања која је предмет ове парнице, произилази из правноснажне пресуде Трговинског суда у Новом Саду П.884/06 од 03.04.2007.године, којом су овде парничне странке, тужилац АА и ББ, обавезани да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осиграње запослених, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Дирекција покрајинског фонда из Новог Сада, солидарно исплате износ од 4.226.804,10 динара, на име исплаћеног и капитилизованог износа инвалидске пензије која се исплаћује оштећеном у саобраћајној незгоди ВВ, у вези које је овде тужени и осуђен правноснажном пресудом у кривичном поступку. Овде тужилац, као солидарни дужник је дана 10.08.2011.године досуђени износ накнаде штете исплатио поменутом фонду. Исплатом накнаде ове штете оштећеном на тужиоца је сагласно члану 87. Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“ бр. 30/96), важећег у време штетног догађаја, прешло потраживање исплаћене штете.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да је питање узрочно-последичне везе између инвалидитета оштећеног и саобраћајног удеса који је скривио тужени, расправљено у парници у којој је учествовао тужени и у којој је утврђено да је инвалидност оштећеног последица саобраћајног удеса који је скривио тужени. Из тих разлога се не могу прихватити као основани наводи ревизије којима се указује да је инвалидност оштећеног настала као последица повреде на раду, чиме се у суштини оспорава утврђено чињенично стање у поменутој пресуди трговинског суда, којом су и осигуравач и овде тужени као лице које је скривило саобраћајну незгоду, обавезани да солидарно накнаде штету коју је Фонд за пензијско и инвалидско осигурање претрпео исплатом инвалидске пензије оштећеном до стицања права на старосну пензију. Оно што је битно за одлуку у овој парници, а што се наводима ревизије не оспорава је чињеница да је тужилац у овој парници као солидарни дужник извршио обавезу из поменуте пресуде, те да на туженом, као солидарном дужнику и лицу које је одговорно за штету, сагласно напред наведеним законским одредбама, стоји обавеза да утужено потраживање, као регрес исплати овде тужиоцу.

На основу напред изнетог, а применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић